

РЕШЕНИЕ

№ 11509

гр. София, 24.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Златка Илиева

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска

Ваня Стоянова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **12961** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елица Райковска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК.

АССГ е сезиран с касационна жалба /КЖ/, подадена от Е. Д. М., срещу решение № 34184 от 20.10.2025 г. на АССГ, 47 с-в по адм.д. № 13005/2024 г., в частта, с която съдът е отхвърлил претенцията на М. за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 3600 лева до пълния предявен размер от 20000 лева. Моли претенцията му да бъде уважена в пълния предявен размер.

Подадена е касационна жалба и от ГДИН при МП в частта, в която ГДИН е осъдена да заплати на М. обезщетение от 3600 лева. Моли искът на М. изцяло да бъде отхвърлен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита КЖ на М. за неоснователна, а тази на ГДИН – за основателна.

Настоящият състав намира, че решението на АССГ, 47 с-в, се явява законосъобразно.

Първоинстанционният съд подробно е обсъдил събраните доказателства във връзка с твърдените неимуществени вреди, приел е, че такива са претърпени и е присъдил обезщетение от 3600 лева.

Обжалваното решение е постановено след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като едноличният състав е изпълнил задължението си в хода на съдебното производство да установи дали е налице основателна претенция за претърпени неимуществени вреди. Приетата от съда фактическа обстановка е напълно изяснена и съответства на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Правилно съдът е кредитирал свидетелските показания, като ги е ценил в съвкупност с писмените доказателства.

Неоснователни са жалбите и на двете страни.

Възраженията на ответника, че М. е имал възможност сам да си внесе средства за борба с дървениците, не отменят задължението на затворническата администрация да не допуска наличието на такива. Още повече, че присъствието им в затворническите помещения не е свързано с хигиената на лицата, както е приел и първоинстанционният съд. Безспорно борбата с дървеници е нелека задача, тъй като на съда е служебно известно, че унищожаването им е трудно, но това не дерогира задължението на административния орган да положи всички усилия в тази насока. Неоснователни са възраженията на ГДИН, че свидетелските показания са на лице, което не е в килията на М., тъй като същите установяват трайния проблем с дървениците в целия затвор. Няма данни показанията да са предварително съгласувани с М., а ако ответникът е счел, че това действително е така, е могъл да ангажира доказателства в подкрепа на твърдението си, че не са налице дървеници. Това не е сторено, а протоколите за дезинфекция макар да доказват, че ответникът е положил усилия да се справи с вредителите, не установяват, че същите са изчезнали или поне намалели в степен, която да не се отразява върху здравето на лишените от свобода лица. Не са налице предпоставките за присъждане на по-висок размер на обезщетение. Интензитетът на претърпените неудобства от страна на М. е обсъден от първоинстанционния съд, като пред настоящия тричленен състав не са ангажирани нови доказателства, които да водят до различни изводи. Изложени са и подробни мотиви относно размера на обезщетението, който е съобразен с практиката на ЕСПЧ и с продължителността на търпените неимуществени вреди. Размерът на обезщетението е определен в съответствие с чл. 52 ЗЗД и при спазването на принципа на справедливостта като критерий за определяне на паричния еквивалент на моралните вреди в съответствие с начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице. Настоящият състав намира, че условията в килията, в която М. е пребивавал, свързани с наличието на дървеници, макар да са довели до неудобства, не са били до такава степен нехуманни, унижителни и нечовешки, така че да се следва по-висок размер на обезщетение от присъдения от 3600 лева.

С оглед на изложеното решението на АССГ следва да бъде потвърдено изцяло.

Ответникът претендира разноски, но такива не следва да бъдат присъждани по следните съображения:

В практиката на ВАС – напр. определение от 20.04.2023 г. на ВАС по адм.д. № 2261/2021 г., се приема, че разпоредбата на чл. 286, ал. 2 от ЗИНЗС се явява специална спрямо чл. 78, ал. 3 от ГПК и чл. 143 от АПК, единствено когато става въпрос за претенция за юрисконсултско възнаграждение при частично уважен иск по чл. 285 от ЗИНЗС. В тази хипотеза такава не се дължи. Когато обаче исковата претенция е напълно отхвърлена, по аргумент за противното от посоченото в предходното изречение, разноски за юрисконсултско възнаграждение се дължат – това изрично е застъпено в мотивите на определение на ВАС от 10.11.2022 г. по адм.д. № 5659/2021 г., съгласно които разпоредбите на чл. 286, ал. 2 и ал. 3 ЗИНЗС се явяват специални по отношение на чл. 78, ал. 3 ГПК и чл. 143 АПК и не предвиждат присъждането на такава, извън случаите на пълно отхвърляне на исковата претенция. В случая исковата претенция на М. е частично уважена, поради което и разноски за юрисконсултско възнаграждение не се следват на ответника.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, 16ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 34184 от 20.10.2025 г. на АССГ, 47 с-в, по адм.д. № 13005/2024 г.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.   2.